

קריאה אל הגויים מן המדינה היהודית שבדרך – פרק ב'

הקדמה

בגליון הקודם פתחנו בקריאה אל המתוקנים שבאומות, מתוך – ולאור – המדינה היהודית הראויה לשמה, שכבר "מחזיקה בדרך" ובוודאי קוֹם-תקום במהרה, על-גבי הרקע של המדינה הקיימת אשר ככל הגויים. נסינו "ללמד תורה לגויים" – ליידע אותם אודות עקרונות-יסוד יהודיים הנוגעים וחשובים לאנושות כולה, על היות תכלית לבריאה ודרך-אמת להוביל אליה בשלום ובטחון, כרצון הבורא יתברך שברא עולמו בכי-טוב, ועל כך שאנו היהודים נועדנו מתחילתנו להיות שליחים-מייצגים לעיני כל הגויים את "צורת-האדם"-כצלם-אלהים, חי ובריא ושמח, ובתוקף-כך מצווים אנו לזהות-על-מנת-למחות את הקוטב הנגדי העמלקי, שרש **הרע** שכל עניינו **לרועע** ולהוביל את האנושות לג'ונגל – לסתמיות שרירותית-אכזרית חסרת-א-ל, שסופה כליון לאָדָמיוּת (ובעצם לטבע כולו שהאדם אמור "לרדות" בו, כלומר לשמרו). עמלק מזהה-לנכון אותנו היהודים כהיפוכו המוחלט, ומנסה לא-אחת להכחיד אותנו ולרשת את מקומנו כמובילי-כיוון, אך מיניה-וביה מזהה הוא את עצמו לעיני-כל כשונא אדם שאחריתו עדי אובד, ואז יהיה "השם שלם וכסאו (=מקדשו) שלם", כאשר האדם-שבצלמו "הולך לפניו" וממליכו-בטוב על כל פרטי המציאות שאין להם חקר.

משעה שהוקמה בדורנו מדינת-יהודים ששם ישראל נקרא עליה, מתמקד המאבק באנטישמיות-העמלקית כאן בארץ ישראל ההיסטורית, שנבחרה להיות הבסיס לשליחות היהודית לתיקון עולם. ה"פלשתינים" המקומיים (ברובם), נטולי תרבות היסטורית ומגמה חיובית כלשהי, מגדירים את עצם הווייתם כצוררת יהודים ומערערת על זכות קיומם בארצם. בכך הם חושפים עצמם כבאי-כח עמלק שונא האדם ונטול צלם-אלקים, וכפי שחזינו כולנו זה-מקרוב את רצחנותם הפראית, וזה הזמן והמקום לבער במו-ידינו את הנגע הזה מן העולם.

אכן מאחר שלא מדובר בעמלק הגזעי, המקראי, אלא **ברוח העמלקית** כתכונה נרכשת, ומאחר שישנו כפי הנראה מיעוט מסויים ש"אינו בעסק" אלא נקלע למאבק שלא ברצונו, ניתן לחפש ולמצוא בתורה דרך אמת לאפשר בירור הטוב מן הרע. בכך יעסוק פרק ב' של הקריאה אל הגויים:

שמעו עמים כולם וישמע אליכם אלקים! (2)

תורת ישראל, תורת האדם המקורית-הטבעית, "זוכרת" את האדם-הנברא-בצלם מראשית הווייתו (ואת בחירתו לברוח ולצאת מרשות בוראו), מציבה גבולות העמים-בני-נח, ומספרת על הופעת אברהם-אב-המון-גויים הקורא בשם ה' א-ל עולם, ומתחיל ללכת ולהוליך את העולם אל תיקונו. לשם השליחות הזאת הובטחה לזרעו (בני יצחק ויעקב) ארץ ישראל לברית עולם, וכשם שהמשימה, השליחות היהודית לָעולם, מוטלת על היהודים בלבד, כך הארץ, מוקד השליחות, ציון אשר ממנה תצא תורה לגויים, נתונה ליהודים בלבד, שנבחרו לשאת את שם ה'.

משמע: האזרחים, הנבחרים והבוחרים המעצבים את פניה של המדינה ואת דרכה, אינם אלא יהודים אשר עליהם משא האחריות-השליחות, בעוד ששאר כל התושבים, במדה שרוצים הם באמת ובתמים להסתפח לדרך ישראל ומתחייבים על כך חד-משמעית, זוכים מיניה-וביה לשוויון סוציאלי מלא באהבה, אך אינם זכאים לצבור כח פוליטי כלשהו! "ספינת המדינה" מתקדמת בקצב אחיד לכל נוסעיה, שבחרטום ובירכתיים, אך מובילים, האחראים על הקצב ועל הכיוון, הם מזרע ישראל בלבד! מלבד הצידוק הפנימי לחוק הזה, יש בו כמובן גם הגיון מעשי ברור: רק הויתור-מרצון על אזרחות יכול ללמד על כֵּנותו של הבא להתגייר-להסתפח, שלא לשם תחרות הוא בא ובוודאי לא לצרור, אלא לתת רוח גבית לכיוון הישראלי הנראה בעיניו, ולשחרר עצמו מ"עבודה זרה" (=כפיפות לדת-מוחמד שכאן בארץ מתגלגלת בנקל לעמלקיות שכל מהותה חיסול גמור של ישראל ושליחותו "לטובת" הקוטב הנגדי, שונא א-להים ואדם). מכאן חביבותו היתירה של הגֵּר בתורה והציווי המזהיר שוב ושוב על שוויונו. נמצא אפוא שדווקא הוויתור על האזרחות מאפשר ומקדם שוויון סוציאלי אמיתי, ובאהבה, ללא חשדות וחששות מצדנו היהודים מקבלי הגרים, שינוצל טוב-לבנו לרעה.

הרעיון-העיקרון היהודי הזה, יכול כבר עכשו לתת השראה וקריאת-כיוון לאומות המתמודדות גם הן, ללא הצלחה יתירה, עם "בעיית הפליטים" ומעמדם, אך אנו נעסוק כעת במתחייב – ומתאפשר – מן החוק הזה לפתרון בר-קיימא של בעיית רצועת עזה ותושביה (אם וכאשר תתחדש המלחמה):

ראשית לכל, מאחר שמדובר בחלק מארץ האבות ההיסטורית, יש לספח מיידית את השטח לישראל. אמנם אין אנו חייבים לפתוח במלחמה בכדי לממש כאן ועכשו ריבונות בכל מרחבי הארץ המובטחת (שיושבים בה כרגע גם עמים קשורים לאברהם, כאדום עמון ומואב המקראיים), אבל משהוכרזה עלינו מלחמה, וניצחנו בה בחסד ה' עלינו, ברור שאסור לנו לוותר על ארצנו (שנמשלה במקרא לרַעיה!). מה עוד שהיושבים הנוכחיים בה, בתוקף חינוכם לשנאת-ישראל טוטאלית, וכפי שנתברר לכל במתקפתם הרצחנית ומוראותיה, הם בחזקת עמלק, שונא-אדם ולפיכך נטול זכויות אדם.

ועם זאת, מאחר שלא מדובר בעמלק הגזעי, המקראי, אלא ברוח-עִוועים-עמלקית שאחזה בהם, בחלקם או ברובם, נאה ונכון (וגם מועיל) להעמיד בפני תושבי הרצועה ארבע חלופות-מבררות:

א – להללו שבאמת ובתמים נמאס להם מדרך השנאה שהובלו אליה שלא ברצונם ובוחרים לעשות מהפך גמור בחייהם ולהסתפח לדרך ישראל, אנו מציעים "שטח נקי" ברצועה, או אף בנגב, שיְיוּחַד לשם קליטה מיידית עם שוויון סוציאלי באהבה – כמובן לאחר בירור וודאי של כנותם ותום-לבם לזנוח לגמרי ובאופן בלתי הפיך את "החלום הפלישתינאי" הצורר [וניתַן לצַפות מאומות העולם שלא הביעו בעצמם נכונות לקליטת פליטי עזה, שיסייעו-כלכלית לנו בקליטתם וריפויים ויישובם-מחדש].

ב – הללו שאינם רואים עצמם מוכנים להסתפח אלינו, אבל נמאס להם מדרך עמלק שכל-כולה שנאת חיים ורוצים לפרוש מן המאבק המקומי וללכת לדרכם, גם הם יקבלו לשם כך סיוע מסויים מאתנו, ובעיקר ממוסדות האומות המאוחדות.

ג – הללו הרוצים "לקחת זמן" ולשקול את צעדיהם, יופנו לשטח נקי ברצועה שנתון בידינו, שם יקבלו לזמן קצוב מידינו-שלנו בלבד, מינימום הכרחי-לקיום עד שיחליטו על דרכם. ולאחר כל זאת מתאפשר–

ד – כלפי הללו שבוחרים בהמשך המאבק העמלקי בנו (ומסתמא גם צוררים בדרכים שונות את הראשונים) – מלחמת הַשמֵד טוטאלית בכל האמצעים, "בחרב וברעב ובדֶבר", בלא לקחת שבויים ובלא להשאיר להם זֵכר; בָּמות בחרו ומות יַגִּיעם, ושלום על ישראל ועל העולם כולו.

לאחר כל זאת (וטִפֵּין-טפין כבר מעתה) ניתן לשקם את כל השטח ולהושיב בו כמובן את אחינו בני ישראל, ואתם-עמם גרי הצדק וגרי התושב שיסתפחו אלינו ברצון שלם, באמת ובתמים.

[זהו הנראה לנו בכללות הפתרון היהודי הראוי ממקור ישראל. ומתבקש מאד מן הקוראים, להגיב, להשיג או לשפר כראות עיניהם, ותבוא עליהם ברכת-טוב].